

do dne 28. února 1920, t. j. doba od propuštění st-le ze služby vojenské až do dne prvního ustanovení ve službě školní, není započitatelná, nelzež nároku na její započtení odvozovati ze zák. z 23. července 1919 č. 470 Sb; rovněž nedá se žadatelův nárok odvozovati z výnosu min. škol. ze 7. září 1921, kterým jemu bylo výjimečně povoleno zpětné datování vysvědčení učitelské způsobilosti, jelikož extensivní interpretace povolení výjimky není přípustna.

Další st-lův rekurs byl nař. rozhodnutím zamítnut z důvodů rozhodnutí zshr-y.

Rozhoduje o stížnosti, namítající, že úřad v rozporu se zákonem odepřel zápočet sporné doby pro zařazení do hodnostní třídy a pro požitkový postup st-lův, řídil se nss těmito úvahami: — — —

Pokud především stížnost tvrzením, že zápočet sporné doby je toliko konsekvencí povoleného antedatování st-lova vysvědčení učitelské způsobilosti, odvozuje st-lův nárok na zápočet z posl. věty § 7 zák. z 23. července 1919 č. 470 Sb., slušelo blíže přihlédnouti k obsahu cit. § 7 v celé jeho souvislosti. Podle dotčeného ustanovení sluší učitelům, vyhovujícím určitým podmínkám (»těmto učitelům«), započísti všechna léta vojenské služby i dosavadní školské prakse do služební o postupu podle zák. z 23. května 1919 č. 274 Sb., tak jako kdyby byli nastoupili službu prvního dne měsíce, následujícího po složení zkoušky dospělosti, a to (srovn. nář. Boh. 4090 adm.) třebaž ona učitelská prakse ve skutečnosti nebyla absolvována. Mezi ony určité podmínky, jež zákon požaduje pro kvalitu reflektanta, aby mohl státi se účastným uvedené výhody, jak nutno usuzovati z počátečního obratu »těmto učitelům«, náleží, aby to byli buď učitelé, jimž předcházející věta téhož § 7 přiznává nárok na antedatování vysvědčení učitelské způsobilosti, normujíc: »Tato výhoda se však přiznává jen těm, kteří vykonají zkoušku způsobilosti nejdéle do dvou let po propuštění z vojenské služby«.

Avšak podle třetí věty cit. § 7 musí k »těmto učitelům« čítání býti i ti, jimž ministr, jako v daném případě st-li, tuto výhodu výjimečně prodloužil.

Nesrovnává se tudíž se zákonem, odepřel-li v daném případě úřad st-li zápočet, požadovaný na základě povoleného antedatování vysvědčení učitelské způsobilosti, je n z d ů v o d u, že v ý j i m e č n é p o v o l e n í zpětného datování uvedeného vysvědčení nemůže býti vztahováno též na požadovaný zápočet do služební doby, a slušelo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss, aniž bylo třeba přihlédnouti k dalšímu obsahu stížnosti.

Č. 4390.

Dávka z přírůstku hodnoty. — Administrativní řízení: * Uzná-li zemský správní výbor odvolání poplatníkovy z platebního rozkazu ohledně dávky z přírůstku hodnoty důvodným pouze ohledně jednotlivých vyměřovacích základů, nemůže platební rozkaz zrušiti jen ohledně těchto základů, nýbrž musí jej zrušiti celý.

(Nález ze dne 6. února 1925 č. 19.917/24.)

V ě c: Matěj L. v T. proti zemskému správnímu výboru v Praze stran dávky z přírůstku hodnoty.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: Platebním rozkazem ze 14. ledna 1924 vyměřil inspektorát pro zem. dávky v Praze st-li z převodu nemovitosti zcizené smlouvou z 1. února 1922 Čeňku a Františku B. podle vl. nař. z 23. září 1920 č. 545 Sb. dávku z přírůstku hodnoty nemovitosti 32.758 K 03 h. K odvolání st-lovu byl nař. rozhodnutím platební rozkaz, pokud jde o nabývací hodnotu, zrušen a nařízeno nové jednání o nabývací hodnotě, naproti tomu bylo odvolání co do přípočtu zamítnuto.

O stížnosti uvážil nss toto:

Stížnost vytýká, že žal. úřad nemohl zrušiti platební rozkaz jen z části, když dospěl k tomu, že vyměření dávky jest nesprávné, nýbrž měl zrušiti platební rozkaz celý. Soud shledal tuto námitku důvodnou. Platebním rozkazem vyslovuje úřad v určitém případě platební povinnost dotyčného poplatníka a určuje vzhledem k základům vyměřovacím výši této poplatkové povinnosti. Podá-li poplatník proti platebnímu rozkazu odvolání, vytýkáje nesprávné vyměření dávky, vznáší tím na vyšší instanci spor o otázku, byla-li dávka právem vyměřena v té výši, jak to učinil úřad dávku vyměřující. Vyšší instance musí pak rozhodovati o povinnosti vyslovené platebním rozkazem v celku, tedy zdali jest poplatník povinen platiti dávku v ustanovené výši. Odvolací stolice nemůže rozhodovati samostatně o jednotlivých vyměřovacích základech, na nichž spočívá určení výše dávkové povinnosti, nýbrž má a může rozhodovati o zákonitosti výroku, ukládajícího straně povinnost zaplatiti dávku ve stanovené výši, může tedy svým rozhodnutím buď odvolání zamítnouti a platební rozkaz potvrditi, nebo platební rozkaz změnit a výši dávky stanoviti jinak, než jak byla stanovena v platebním rozkaze, nebo může platební rozkaz v celku zrušiti a uložit úřadu vyměřujícímu dávku vydání nového platebního rozkazu.

V daném případě zrušil žal. úřad platební rozkaz jen pokud jde o hodnotu nabývací. Ježto však hodnota nabývací jest nutnou složkou při výpočtu dávky, padá tím celý výrok vyměřujícího úřadu, vyslovující povinnost st-le k placení dávky určitou částkou.

Žal. úřad zamítl však současně stížnost, pokud jde o náklady. Ale zamítnutí stížnosti předpokládá, že aspoň část rozhodnutí v odpor vzatého zůstane v platnosti. Když prvou částí nař. rozhodnutí byl výrok o povinnosti platiti dávku ve výši inspektorátem předepsané v celku zrušen, jest nař. rozhodnutí v rozporu samo sebou, zamítá-li současně stížnost.

Bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 6 zák. o ss, aniž se soud vzhledem k této formální vadě mohl zabývati věcnými námitkami stížnosti, vytýkajícími, že neprávem nebylo přihlíženo k nákladům připočitatelným.

Č. 4391.

Policejní řízení trestní: Stačí rčení, »že skutková povaha přestupku je prokázána« k odůvodnění zamítavého vyřízení rekursu ve věci policejního přestupku?

(Nález ze dne 7. února 1925 č. 2245).